

Befolkningen synderligt, thi der tiltager de lokale Togs Antal saaledes, at man lettere kan komme i Forbindelse med Ekspres-toget. Det er altsaa uden mindste Gene for noget Menneske, at dette kan gennemføres, og uden at sinke Togenes Ankomst- eller Afgangstid i Randers. Men naturligvis, det er et saa simpelt og naturligt Krav, der fremsættes fra hele Befolkningen, at der vel ikke er Rimelighed for, at det vil opfyldes, saa længe den ærede Minister sidder. Jeg maa gøre den ærede Minister opmærksom paa, at det, som sagt, ikke er noget, som jeg har personlig Interesse af at fremkomme med, naar det ikke kan ske for alle Stationers Vedkommende.

Den ærede Minister mente, at det ikke havde stor Betydning, for saa kunde vi rejse 1½ Time tidligere hjemme fra, og naar vi saa kom 1½—2 Timer senere hjem, kunde vi tilbringe Tiden med at sove i et langsomt Tog eller ryge en Cigar paa en Mellemstation. Nu kan det godt være, at den højtærede Minister har været saa heldigt stillet i Livet, at han saadan kunde benytte flere Timer til med en Cigar at afvente Begivenhedernes Gang, men for den store Del af Befolkningen, for hvem hver Time har Betydning i Erhvervslivet, er det ikke ligegyldigt, om de skulle tilbringe 3—4 Timer af Dagen med deres Gerning eller spille den med unyttig Venten, der foraarsages udelukkende af doktrinære Grunde, Grunde opfundne af den saakaldte administrationsbeskyttende Myndighed.

Jeg vil gerne henlede det kommende Finansudvalgs Opmærksomhed paa en Ting, og det er et Spørgsmaal, som i denne Tid er stærkt oppe særlig i Hovedstaden. Det er Brændselsspørgsmaalet. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har kortelig berørt denne Sag, og jeg skal ogsaa kun ganske kortelig berøre den for at erindre om, at det er et Spørgsmaal, som er fremdraget tidligere her i Tinget, men vi have ikke set nogen Virkning af det. For to Aar siden bevilgedes der paa Finansloven 2,000 Kr. til Forsøg med Øvne for at sætte Befolkningen i Stand til bedre at udnytte det indenlandske Brændsel i Stedet for det udenlandske. I Fjor blev der paa Tillægsbevillingsloven indsat en Ekstrabevilling til Præmier til saadanne Forsøg, men jeg ved ikke af, at der er gjort noget Skridt fra Regeringens Side i saa Henseende. Jeg haaber, at Finansudvalget vil tage Sagen under Overvejelse, og jeg vil erindre om, at det er en temmelig paatrængende Sag

efter alt, hvad der er fremkommet offentligt i Pressen her i Kjøbenhavn med Hensyn til Brændselsspørgsmaalet.

Til samme Tid vil jeg gerne erindre om, at der ligeledes har været Spørgsmaal tidligere om Anvendelse af indenlandsk Træ, og at der i sin Tid vistnok blev bevilget Penge til at støtte en privat Anstalt for Imprægnering af Træ, saa at vore indenlandske Skove kunde komme til at forsyne Banerne. Jeg er ikke ganske bekendt med, hvorledes denne Sag staar, men derimod tror jeg, at Telegrafselskabet har en Imprægneringsanstalt i Sorø. Altsaa, Jernbanerne have en Anstalt ved Køge, som de søge til, og Telegrafvæsenet har en Anstalt ved Sorø, som det benytter. Det er alt sammen koncentreret her paa Sjælland. Der er fra Statens Side i lange Tider gjort meget for at fremhjelpe Skovbruget i Jylland. Staten ejer store Strækninger Naaletræ, som allerede kunne være tjenlige til megen Brug. Men saa hænder det mærkelige, at hvis for Eksempel Telegrafvæsenet skal anlægge en Telegrafledning i Jylland, maa de jyske Skove, de jyske Plantager, Statens egne Plantager, for at kunne konkurrere til Leverancen, sende deres Træ fra Jylland over til Sorø for at blive imprægneret og derefter tilbage med Jernbanen til Jylland. Det er dog en temmelig stærk Tilsidesættelse af den største Provins, at man ogsaa i denne Retning ligesom i andre Retninger koncentrerer alt her paa Sjælland, og det udelukker Muligheden af, at Statens egne Skove kunne konkurrere med tilsvarende Skove paa Sjælland.

Sluttelig vil jeg gerne med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal over for Statsbanerne gøre et Par Bemærkninger. Der er flere ærede Rigsdagsmænd, som stærkt have beklaget sig over, at Banerne indbringe for lidt. De tilraadde at forandre vore Takster, og der er kommet Antydninger fra enkelte Rigsdagsmænd af, at der var Mulighed for, at vi ved en Revision af Takstloven og andre Love kunde komme til et heldigere Resultat, en større Forrentning af vore Baner. Jeg vil dog gerne tilraade, at de ærede Medlemmer ikke spænde Forventningerne for højt. Jeg tror, man tager fejl, hvis man gør Regning paa at komme væsentlig højere. Jeg tror, det vilde være uheldigt for hele Befolkningen, hvis man rørte væsentlig ved Takstlovens Bestemmelser. For det første vil jeg erindre om, at vi aldrig her i Landet kunne gøre Fordring paa, at vore Baner skulde kunne forrente sig, saaledes som Ba-